

Sygn. akt I KO 55/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. A.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 czerwca 2022 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w L. z dnia 17 maja 2022 r. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k. ,

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Przed Sądem Rejonowym w L. zawisła sprawa o sygn. akt II K (...), w której oskarżoną o czyn z art. 177 § 2 k.k. jest urzędniczka sądowa, zatrudniona w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w L.

Sąd Rejonowy w L., postanowieniem z dnia 17 maja 2022 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że skoro oskarżoną w sprawie jest pracownica jednego z Wydziałów Sądu Okręgowego w L., nadrzędnego względem Sądu Rejonowego w L., a ponadto będąca szwagierką sekretarza sądowego z Sądu właściwego miejscowo, to w odbiorze społecznym może powstać przekonanie o braku bezstronności Sądu Rejonowego L. przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy obawy tej nie podziela.

Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. następuje tylko w wyjątkowych sytuacjach - gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy należą między innymi sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (choćby mylne) o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny przez sąd miejscowo właściwy. Obowiązek wykazania, że w konkretnej sprawie zachodzą takie przesłanki spoczywa na sędziu występującym z inicjatywą w trybie art. 37 k.p.k. Argumentacja przedstawiona przez Sąd Rejonowy w L. okazała się w tym względzie nieprzekonująca.

Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. akt II KO 109/21). Należy więc przesłankę dobra wymiaru sprawiedliwości wyklądać ściśle, bacznie uważając, czy w realiach danej sprawy jest ono zagrożone.

Trudno wskazać logiczny związek między faktem zatrudnienia oskarżonej jako urzędnika w sądzie nadrzędnym nad właściwym miejscowo, a zagrożeniem obiektywizmu orzekania sądu niższego rzędu w przedmiocie jej odpowiedzialności karnej. Podobnie fakt istnienia powinowactwa między K. A. a jednym z sekretarzy Sądu Rejonowego w L. nie wydaje się stwarzać niebezpieczeństwa braku bezstronności tego Sądu. Sędziów sądu właściwego do rozpoznania sprawy, co do zasady, nie wiążą przecież z oskarżoną tego typu relacje, które stałyby na przeszkodzie rozpoznaniu przez nich jej sprawy (jeśli w ogóle sędziowie Sądu Rejonowego znają oskarżoną, nawet z relacji służbowych). Gdyby nawet zdarzył się taki przypadek, sędzia wyznaczony do rozpoznania sprawy zawsze może wnioskować o wyłączenie, na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

Zwracając się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy sąd miejscowo właściwy do jej rozpoznania powinien mieć na uwadze, że przesłanka „dobra wymiaru sprawiedliwości”, stanowiąca kryterium zastosowania art. 37 k.p.k. wymaga, aby sąd powołując się na nią, nie stwarzał w ten sposób wrażenia, że unika prowadzenia sprawy i szukał pretekstu do przekazania jej innemu sądowi. Tymczasem powołane przez Sąd Rejonowy w L. okoliczności mają tak nikły

związek z toczącym się postępowaniem w sprawie o sygn. akt II K (...), iż powyższa interpretacja rozpoznawanego wniosku wydaje się wielce prawdopodobna.

Mając powyższe na uwadze, uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości nie przemawia za skorzystaniem w rozważanej sprawie z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.